

Sobre les darreres mobilitzacions a Catalunya: CDRs, Tsunamis i la desafecció per l'independentisme institucional

Les diferents accions i reivindicacions convocades pels CDR i Tsunami democràtic continuen desenvolupant-se gairebé diàriament tot i que ja fa un mes que es coneix la sentència del procés. La desobediència a la Junta Electoral, celebrant actes lúdico-polítics a la jornada de reflexió, va inaugurar un nou cicle de mobilitzacions, boicots i talls de carreteres, sent el més important el tall de l'AP-7 a la Jonquera, la frontera de França amb Catalunya, al qual va haver d'intervenir personalment la policia francesa per a desallotjar als manifestants. L'endemà, el tall va retrocedir fins al tram de l'AP-7 de Salt (Girona), al qual es bifurca el trànsit (especialment concorregut) cap a Barcelona o França. Allà, tant els Mossos d'Esquadra com la Policia Nacional van reprimir sense miraments als manifestants. Es van veure escenes de veritable terror quan, un cop ja no existia cap tall, els antiavalots entraren al poble en cerca de manifestants, apuntant directament pilotes de gomes contra aquests i inclús pujant als autobusos a fer identificacions. Aquest nou cicle de mobilitzacions continua avui dia als carrers de Barcelona.

Tota reivindicació nacional es vertebrava amb els interessos de la burgesia, no obstant és fals que el moviment independentista actual estigui exclusivament mogut per interessos nacionalistes, com també ho és la creença que la lluita per l'existència d'un estat català neixi amb Convergència o ERC. La reivindicació independentista sempre ha estat present al si de Catalunya i és una qüestió democràtica

no resolta dins de tantes altres dins l'Estat espanyol.

En el context de fallida de l'economia capitalista i en concret amb la crisi econòmica que arrasa des del 2007 a les potències imperialistes europea i nord-americana, l'Estat espanyol es veu forçat a materialitzar unes retallades als pressupostos que, d'una banda empobreixen les ja de per si precàries condicions de vida de la classe treballadora i altres classes populars, així com a una reforma laboral criminal que rendeix enterament la classe treballadora als peus de la burgesia; per d'altra banda, també es comencen a deteriorar el privilegi de la burgesia catalana, la qual no aconsegueix imposar els seus interessos davant la negativa de l'Estat a acceptar un nou Estatut, el qual va ser, en termes del feixista Alfonso Guerra, «cepillado». En aquest context, els partits representants de la burgesia catalana decideixen reactivar i encoratjar la qüestió nacional entroncant amb el profund allunyament de la societat amb l'Estat.

L'actual moviment independentista a Catalunya va néixer com una reivindicació portada a terme per diverses entitats culturals i partits burgesos catalans que exigien un referèndum d'autodeterminació i que anaven plantant parades a diversos pobles i ciutats de Catalunya per a difondre el seu propi sit. Evidentment aquests partits no operaven obertament amb aquest moviment, sinó que ho feien a través de les seves diverses organitzacions, com per exemple la Joventut Nacionalista de Catalunya (joventuts en aquell moment de Convergència i actualment de PdeCAT). D'això fa gairebé deu anys. Després de la conferència Nacional per l'Estat Propi, el 2012 es funda l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), els textos fundacionals de la qual ja deixaven palès com els processos que es dugueren a terme a les antigues repúbliques soviètiques per a integrar-se al model capitalista després de la desintegració de l'URSS, eren un referent per a aconseguir el seu dret a l'autodeterminació. Així d'idealistes eren les seves motivacions, que creien que l'imperialisme europeu i

nord-americà havia defensat aquest dret i que faria el mateix amb Catalunya. Per aquells temps tant Convergència com ERC començaren a donar suport obert al moviment per l'autodeterminació de Catalunya i la posaren com a prioritat a la seva agenda política.

A partir d'aquí es desenvolupa un procés que porta de la mà a les institucions catalanes, és a dir, institucions sota control de l'Estat espanyol, amb el moviment social al carrer i que ha donat lloc a manifestacions més multitudinàries dels últims anys a Catalunya. És per aquesta raó que la carta d'utilitzar les institucions per a canalitzar el conflicte s'han acabat cremant i cap partit (com a representants de la burgesia que només rendeixen comptes a les seves institucions, com la Generalitat o el Parlament Europeu, i no als moviments populars) ha sabut estar a l'altura de les demandes d'un moviment rupturista. I és rupturista en la mesura que es sosté sobre un dret democràtic d'una nació a l'interior d'un Estat que no és democràtic burgès, sinó feixista.

Així doncs, la distància entre el marc institucional i les accions socials s'han incrementat a mesura que s'anaven organitzant moviments que responen a la necessitat de protegir-se de les agressions de l'Estat. L'exemple més clar són els CDR, que van néixer com a Comitès en Defensa del Referèndum i han acabat com a Comitès en Defensa de la República.

Tot i que els mitjans de comunicació del capital intenten seguir vinculant els actes reivindicatius duts a terme pels CDR i Tsunami Democràtic amb els partits polítics independentistes, la realitat és que existeix una fractura entre ambdós. En primer lloc perquè és el govern de JxCat i ERC els que envien als cossos policials de Mossos a reprimir als manifestants, ja sigui a les mobilitzacions de la setmana del 14 d'octubre o als talls de carreteres com l'esmentat de la Junquera, entre el passat dilluns 11 i dimarts 12 de novembre. En segon lloc, aquests partits criminalitzen a gran

part dels manifestants i els titllen de violents. Si així fos degut al fet que la Generalitat juga a dues bandes, no serien tan durs a l'hora de reprimir ni tan contundents quan criminalitzen, ja que clarament no els hi sortiria a compte. Ja durant la setmana que es conegué la sentència del procés, en una de les manifestacions de la plaça d'Urquinaona (Barcelona), es va expulsar Gabriel Rufián (ERC) per traïdor a causa d'unes declaracions seves en contra dels aldarulls d'aquells dies. Com a exemple, sense anar més lluny, a la manifestació del 14 de novembre de Jardinet de Gràcia (Barcelona) va confluir-hi dues manifestacions: l'una de caràcter obertament independentista, i l'altra per a demanar l'alliberament i no deportació d'un ciutadà immigrant anomenat Ayoub, detingut injustament aquests dies. El final del manifest que es va llegir a la segona es mencionava que cap partit independentista posa solució al problema i ambdues manifestacions es van fondre en un aplaudiment general.

Que tan ERC com la CUP treguin rèdit electoral no vol dir que guardin un control o que vagin directament de la mà de les accions populars. Indiscutiblement, dins dels CDR i Tsunami es troben simpatitzants, votants i militants de partits independentistes. No hi ha dubte que aquests partits utilitzen aquests moviments socials com el seu propi front de masses per a dur a terme el seu programa polític. Així no obstant, el fastig i la decepció amb aquests representats polítics de la burgesia que van prometre una República que no han sigut capaços ni tan sols d'intentar-ho, condueix a una fallida entre el moviment popular i les institucions, que temen que tot s'escapi de les seves mans. Entitats que sempre han estat a disposició dels partits burgesos com Associació de Municipis per la Independència (que va formar part de Junts pel Sí a les eleccions autonòmiques de 2015) van crear fa poc l'Assemblea d'Electes de Catalunya (AECAT), una sort d'invent desesperat dels òrgans de dominació burgesos catalans per a portar al moviment independentista de nou al seu terreny i allunyar-lo de la lluita al carrer. I és que la burgesia tem a

l'organització popular, i tem qualsevol moviment que transcorri al marge dels seus interessos la desbordi de tal manera que la lluita abandoni el terreny eminentment burges manifestat en el xoc entre sobiranistes i unionistes i aquesta es vagi transformant qualitativament en lluita de classes contra el capitalisme. De fet la lluita ja està virant, una lluita on el poble cada cop s'allunya més del control d'unes institucions corrompudes i reaccionàries.

Si existeix una baula més feble dins de l'imperialisme d'EE UU i Europa aquests és l'Estat espanyol, que pel seu caràcter reaccionari i feixista queda lligat a una superestructura que volgut homologar-se amb la resta d'Estats d'Europa i que, tanmateix, no ha tingut el mateix desenvolupament sota el domini del règim burgès. I si a més existeix una baula encara més feble dins d'aquest, aquesta és Catalunya, el lloc on l'Estat ha mostrat la seva pitjor cara reprimint amb brutalitat a un moviment de caràcter pacifista, negant-se a buscar una sortida política del conflicte i judicialitzant tot el procés, deixant en evidència la inseparabilitat entre els poders executiu i judicial de l'Estat espanyol, demostrat, a més, la incapacitat de l'Estat feixista espanyol per a solucionar la qüestió nacional catalana, basca i gallega. Fa només una setmana, abans de les eleccions, Pedro Sánchez treia la cara dient que la Fiscalia obeïa ordres del govern per a immediatament després haver de rectificar i aclarir la seva autonomia. L'última volta de rosca repressiva la veiem en el fet que el jutge de l'Audiència Nacional Manuel García Castellón pretén investigar per terrorisme els aldarulls i talls arran de la sentència del procés, emulant així l'abjecte macro sumari 18/98 (dut a terme pel també abjecte Baltasar Garzón, el del «tot és ETA») del País Basc.

Davant d'aquesta situació, els i les comunistes no ens podem quedar de braços plegats davant l'onada repressiva perpetrada per l'Estat espanyol, negant de facto drets tan bàsics com el de manifestació o de reunió. És per això totalment necessari

teixir llaços de solidaritat i suport amb la resta de l'Estat en un front únic i ampli contra el feixisme i per la llibertat de tots els presos polítics, unint totes les lluites del poble en una única lluita de classes contra el capitalisme monopolista i el seu Estat, responsable de tots els mals que pateix el poble, amb l'objectiu de derrocar el capitalisme i construir el socialisme, que és l'única manera amb què el proletariat i les classes populars sotmesa per la burgesia es puguin emancipar, que alhora és l'única manera amb què les nacions que componen l'Estat puguin exercir plenament els seus drets democràtics, que és l'única manera de trencar amb el jou del feixisme i fer que la classe obrera pugui ser amo del seu destí, del seu futur.

Comitè Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya,
Novembre 2019

Sobre las últimas movilizaciones en Catalunya: CDRs, Tsunamis y la desafección por el independentismo institucional

Las diferentes acciones y reivindicaciones convocadas por los CDR y Tsunami Democràtic continúan desempeñándose casi a diario pese a que ya hace un mes que se conoce la sentencia al procès. La desobediencia a la Junta Electoral, celebrando actos lúdico-políticos en la jornada de reflexión, inauguró un nuevo ciclo de movilizaciones, boicots y cortes de carreteras, siendo el más importante el corte de la AP-7 en la Jonquera, la frontera de Francia con Catalunya, en el que tuvo que intervenir personalmente la policía francesa para desalojar a los allí manifestados. Al día siguiente, el corte retrocedió hasta el tramo de la AP-7 de Salt (Girona), en el cual se bifurca el tráfico (especialmente concurrido) hacia Barcelona o Francia. Allí, tanto los Mossos d'Esquadra como la Policía Nacional reprimieron sin miramientos a los manifestantes. Se vieron escenas de verdadero terror cuando, una vez ya no existía corte alguno, los antidisturbios entraron en el pueblo en busca de manifestantes, apuntando directamente pelotas de goma contra los mismos e incluso subiendo a los autobuses a hacer identificaciones. Este nuevo ciclo de movilizaciones

continúa a día de hoy en las calles de Barcelona.

Toda reivindicación nacional se vertebra con los intereses de una burguesía, sin embargo es falso que el movimiento independentista actual esté única y exclusivamente movido por intereses nacionalistas, como también lo es la creencia de que la lucha por la existencia de un estado catalán nazca con Convergència o ERC. La reivindicación independentista siempre ha estado presente en el seno de Catalunya y es una cuestión democrática no resuelta dentro de tantas otras en el Estado español.

En el contexto de bancarrota de la economía capitalista y en concreto con la crisis económica que azota desde 2007 a las potencias imperialistas europea y norteamericana, el Estado español se ve forzado a materializar unos recortes presupuestarios que, por un lado, depauperan las ya de por sí precarias condiciones de vida de la clase obrera y demás clases populares, así como a una reforma laboral criminal que rinde enteramente a la clase trabajadora a los pies de la burguesía; pero por otro también empiezan a deteriorar privilegios de la burguesía catalana, la cual no logra imponer sus intereses ante la negativa del Estado a aceptar el nuevo Estatut, el cual fue, en términos del fascista Alfonso Guerra, “cepillado”. En ese contexto, los partidos representantes de la burguesía catalana deciden reactivar y alentar la cuestión nacional entroncando con el profundo desapego de la sociedad con el Estado.

El actual movimiento independentista en Catalunya nació como una reivindicación llevada a cabo por diversas entidades culturales y partidos burgueses catalanes que exigían un referéndum de autodeterminación y que iban plantando paradas en diversos pueblos y ciudades de Catalunya para difundir su propósito. Evidentemente dichos partidos no operaban abiertamente junto a este movimiento sino que lo hacían a través de sus diversas organizaciones, como por ejemplo la Joventut Nacionalista de Catalunya (juventudes en ese momento

de Convergència y actualmente de PdeCAT). De esto hace casi más de diez años.

Tras la Conferència Nacional per l'Estat Propi, en 2012 se funda la Asamblea Nacional Catalana (ANC) en cuyos textos fundacionales ya dejaban patente cómo los procesos que llevaron a cabo las antiguas repúblicas soviéticas para integrarse en el modelo capitalista tras la desintegración de la URSS eran un referente para alcanzar su derecho a la autodeterminación. Así de idealistas eran sus motivaciones, que creían que el imperialismo europeo y norteamericano había defendido dicho derecho y que haría lo mismo con Catalunya. La por entonces Convergència y ERC ya empezaron a dar un apoyo abierto al movimiento por la autodeterminación de Catalunya y ponen dicha cuestión en lo alto de su agenda política.

A partir de aquí se desarrolla un proceso que lleva de la mano a las instituciones catalanas, es decir, instituciones bajo el control del Estado español, con el movimiento social en la calle y que ha dado lugar a las manifestaciones más multitudinarias de los últimos años en Catalunya. Es por esta razón que la carta de utilizar las instituciones para canalizar el conflicto se ha acabado quemando y ningún partido (como representantes de la burguesía que son rinden pleitesía a sus instituciones como la Generalitat o el Parlamento Europeo y no a los movimientos populares) ha sabido estar a la altura de lo que demandaba un movimiento rupturista, habiendo sido desbordados por el pueblo. Y es rupturista en medida de que se sustenta sobre un derecho democrático de una nación en el interior de un Estado que no es democrático burgués sino fascista.

Así pues la brecha entre el marco institucional y las acciones sociales se ha ido incrementando a medida que se iban organizando movimientos que responden a la necesidad de protegerse de las agresiones del Estado. El ejemplo más claro son los CDR, que nacieron como Comités en Defensa del Referéndum y que han acabado como Comités en Defensa de la

República.

Pese a que los medios de comunicación del capital intentan seguir vinculando los actos reivindicativos llevados a cabo por los CDR y Tsunami Democràtic con los partidos políticos independentistas, la realidad es que existe una fractura entre ambos. En primer lugar porque es el gobierno de JxCat y ERC los que envían a los cuerpos policiales de los Mossos a reprimir a los manifestantes, ya sea en las movilizaciones que se llevaron a cabo la semana del 14 de octubre o bien en los cortes de carreteras como el mencionado de la Junquera entre el pasado lunes 11 y martes 12 de noviembre. En segundo lugar, estos partidos criminalizan a gran parte de los manifestantes y los tildan de violentos. Si esto se debiera a que la Generalitat juega dos bandos, no serían tan duros a la hora de reprimir ni tan contundentes al criminalizar ya que claramente no les saldría a cuenta. Ya durante la semana en que se supo la sentencia del procès, en una de las manifestaciones en la plaza Urquinaona de Barcelona, se expulsó a Gabriel Rufián (ERC) por traidor debido a unas declaraciones suyas en contra los disturbios que acontecieron esos días. Como ejemplo, sin ir más lejos, en la manifestación del 14 de noviembre de Jardinetes de Gràcia (Barcelona) confluyeron dos manifestaciones: una de carácter abiertamente independentista y otra para pedir la liberación y no deportación de un ciudadano inmigrante llamado Ayoub, detenido injustamente estos días. El final del manifiesto que se leyó en la segunda se mencionaba que ningún partido independentista pone solución al problema y ambas manifestaciones se fundieron en un aplauso general.

Que tanto ERC como la CUP saquen rédito electoral, no significa que guarden un control o que vayan directamente de la mano de las acciones populares. Indiscutiblemente dentro de CDR y Tsunami se encuentran simpatizantes, votantes y militantes de partidos independentistas. No cabe duda de que estos partidos utilizan o intentan utilizar dichos movimientos

sociales como frentes de masas para llevar a cabo su propio programa político. Sin embargo, el hastío y la decepción con estos representantes políticos de la burguesía que prometieron una República que no han sido capaces ni siquiera de intentarlo, conduce a una quiebra entre el movimiento popular y las instituciones que temen todo lo que escape de su cauce. Entidades que siempre han estado a disposición de los partidos burgueses como Associació de Municipis per la Independència (que formó parte de Junts pel Sí en las elecciones autonómicas del 2015) crearon hace poco la Assemblea d'Electes de Catalunya (AECAT), una suerte de invento desesperado de los órganos de dominación burgueses catalanes de llevar al movimiento independentista de nuevo a su terreno y alejarlo de la lucha en la calle. Y es que la burguesía teme a la organización popular y teme cualquier movimiento que transcurra al margen de sus intereses le desborde de tal modo que la lucha abandone el terreno eminentemente burgués manifestada en el choque entre soberanistas y unionistas y ésta vaya transformándose cualitativamente, convirtiéndose en lucha de clases contra el capitalismo. De hecho la lucha ya está virando, manifestándose cada vez de manera más abierta como lucha entre fascistas y antifascistas, una lucha donde la lucha del pueblo cada vez se aleja más del control de unas instituciones corrompidas y reaccionarias.

Si existe un eslabón débil dentro del imperialismo de EEUU y Europa ese es el Estado español, que por su carácter reaccionario y fascista queda anclado a una superestructura que ha querido homologarse al resto de Estados de Europa y que, sin embargo, no ha tenido el mismo desarrollo bajo el dominio del régimen burgués. Y si además existe un eslabón aún más débil dentro de éste, ese es Catalunya, el lugar donde el Estado ha mostrado su peor rostro reprimiendo con brutalidad a un movimiento de carácter pacifista, negándose a buscar una salida política al conflicto y judicializando todo el proceso, dejando en evidencia la inseparabilidad entre los poderes ejecutivo y judicial del Estado español, demostrando la

incapacidad del Estado fascista español para solventar la cuestión nacional catalana, vasca y gallega. Hace apenas una semana, antes de las elecciones, Pedro Sánchez sacaba pecho diciendo que la Fiscalía obedecía órdenes del gobierno para inmediatamente después tener que rectificar y aclarar su autonomía. La última vuelta de tuerca represiva la vemos en que el juez de la Audiencia Nacional Manuel García Castellón pretende investigar por terrorismo los disturbios y cortes a raíz de la sentencia del procès, emulando así el infame macrosumario 18/98 (llevado por el también infame Baltasar Garzón, el del “todo es ETA”) del País Vasco.

Ante esta situación, los y las comunistas no podemos quedarnos de brazos cruzados ante la ola represiva perpetrada por el Estado español, negando de facto derechos tan básicos como el de manifestación o de reunión. Es por ello totalmente necesario estrechar lazos de solidaridad y apoyo con el resto del Estado en un frente único y amplio contra el fascismo y por la libertad de todos los presos políticos, uniendo todas las luchas del pueblo en una única lucha de clases contra el capitalismo monopolista y contra su Estado, responsable de todos los males que sufre el pueblo, al objeto de derrocar al capitalismo y construir el socialismo, que es la única manera en que el proletariado y las clases populares sometidas por la burguesía se puedan emancipar, que es la única manera en que las naciones que componen el Estado puedan ejercer plenamente sus derechos democráticos, que es la única manera de romper el yugo del fascismo y hacer que la clase obrera pueda ser la dueña de su destino, de su futuro.

Comitè Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya,
noviembre 2019